“Si Machín té dubtes, que decideixi amb el cor”

El segon de Pep Guardiola, que ja ha guanyat les lligues espanyola, alemanya i anglesa, serà guardonat demà com a millor tècnic en la Gala del Futbol Gironí”

“A Manchester, quan parlem del Girona ho fem sempre en primera persona”

[Douglas Luiz] Està molt qualificat, però de vegades els estils no encaixen. Si l’entrenador el vol perquè el coneix, tot és més senzill No descarto tornar a entrenar si un dia Pep ho deixa. El Girona? Té la part positiva que estàs a casa i, de retruc, la negativa d’una pressió extra

Seria molt més còmode per al Girona que Pablo es quedés. Haver-se de reinventar ara amb un nou entrenador seria complicat

Si preguntem a un aficionat si prefereix l’Europa League o assentar l’equip molts anys a primera, segur que triarà això últim

Domènec Torrent, segon entrenador del Manchester City, ha afegit una altra gran lliga al seu palmarès. Amb Guardiola al comandament de la nau, ja ha guanyat la primera divisió espanyola amb el Barça (integrat en el cos tècnic, però encara no com a segon), la Bundesliga amb el Bayern de Munic, i ara la Premier. El tècnic, nascut fa 55 anys a Santa Coloma de Farners, serà un dels guardonats demà en la Gala del Futbol Gironí.

Estrenarà el palmarès com a millor entrenador gironí. Li fa il·lusió?

Tots els reconeixements venen de gust, i més si són de la terra. A mi no se m’escapa que en aquests moments hi ha millors entrenadors que jo, però soc conscient que el càrrec d’estar en un gran club com el City també pesa. És curiós que tots els entrenadors nominats som segons [Jordi Guerrero (Girona) i Bertu Fernández (Al Rayyan), escuders de Machín i Laudrup]. Ja em va fer molta il·lusió quan estava en el Palafrugell i em van nominar millor entrenador de tercera pel que vam fer amb un equip sense gaires recursos. I que ara et reconeguin a casa teva per tota una trajectòria, n’estic superagraït. És un premi que vull compartir amb Carles Planchart, que també és de la terra i és amb qui he fet tot aquest recorregut.

Diu que hi ha millors entrenadors gironins que vostè?

Segurament sí. Jo valoro molt el dia a dia de la gent que entrena a tercera, a primera catalana... Hi ha gent molt bona, però no estan en llocs tan mediàtics i el seu treball no es veu tant. Jo vaig tenir la sort que em va escollir el que penso que és el millor entrenador del món [Pep Guardiola] i he pogut evolucionar al seu costat. Crec que ara soc millor entrenador del que era que quan vaig deixar d’exercir de primer, precisament en el Girona [2005/06].

Ara que està a l’elit i en una altra dimensió, continua mirant què fan els seus exequips?

Sí. Fins i tot el Palafrugell, que està en una categoria [2a catalana] que no és adient per a la ciutat i el club. Soc soci del Palafrugell, del Farners i del Girona, a banda del Barça. I me’ls miro tots amb molta estima. El Farners

em va donar l'oportunitat de fer-me entrenador, i a Palafrugell és el lloc que més van confiar en mi i on vaig fer la progressió més gran. Això em va permetre anar després al Palamós i al Girona. De tots, n'estic al cas, molt al cas, però del Girona, per raons òbvies, més.

En què s'assembla el vestidor d'un primera espasa amb el d'un Palafrugell o un Cassà de la seva època?

Hi ha moltes més similituds de la que la gent es pensa. Però els veiem per la televisió i els fem extraterrestres, i això és un error. Els futbolistes d'elit fan les mateixes bestieses, en el bon sentit de la paraula, que els de regional o de tercera divisió. Els diferencia la qualitat i els hàbits, perquè durant l'hora i mitja o les dues hores d'entrenament, hi ha tanta seriositat en un lloc com en l'altre. Això sí, els professionals són com fórmules 1 que han d'anar fins d'embragatge, amortidors, suspensions... Per això han de viure les 24 hores per al futbol, mengen sota un control estricte i fan gimnàs, massatges, tractaments de fisioteràpia... Quan jo entrenava a Palafrugell o a Cassà, els futbolistes es calçaven les botes després d'una jornada laboral de vuit o deu hores i acabàvem els entrenaments a les onze o a les dotze de la nit.

Ara el Girona està a l'elit i vinculat al seu club. Com ho viuen vostès des de Manchester?

Amb molt d'interès. Jo no sé si, com a màxim, m'he perdut un parell de partits de lliga del Girona i un de copa. I no només soc jo. Allà, el Girona interessa tothom. A en Pep [Guardiola], en Ferran [Soriano], en Txiki [Begiristain], en Carles [Planchart], en Manel Estiarte... I quan parlem del Girona, ho fem en primera persona. No preguntem què està fent?, sinó què estem fent? El moment del 0-1 al Camp Nou hi va haver molt rebombori...

Que vostè també és del Barça!

Volia que el Barça guanyés la lliga i el Girona, aquell partit.

No devia esperar una estrena així del Girona. O sí?

Si repasseu hemeroteques, vaig dir que el Girona tindria en cada partit els seus moments per decantar-lo. Potser no m'esperava que anés tan i tan bé, perquè la temporada ha estat gairebé et diria que irrepetible. El perill ara és que la gent s'hi acostumi i es pensi que anar a Europa és molt senzill, perquè no ho és. L'esforç d'anar al 130%, que al final ha acabat passant factura, ens ha de fer veure que aquesta és la normalitat, i que tot el que l'equip havia fet abans era l'excepcionalitat. S'ha quedat per davant d'equips com la Real Sociedad o l'Athletic amb el 85% de jugadors de segona A sobre la gespa.

El segon any serà més dur?

Sí. I si no comencem bé, que ningú es posi les mans al cap. S'ha malacostumat la gent. I, a banda d'haver perdut la inèrcia de l'ascens, el Girona també haurà perdut aquell factor sorpresa. Ja ningú el considerarà la ventafocs, sinó que se'l miraran amb uns altres ulls. Hi haurà rivals que no vindran amb tantes alegries a Montilivi.

Ha estat una bona notícia no classificar-se per a Europa?

El que dic pot semblar estrany per a l'afició, però jo no sé si el club, com a entitat, estava preparat per afrontar diverses competicions alhora. Li va fer molt bé, al Girona, quedar eliminat aviat de la copa del Rei. Mireu com ha patit el Llevant o com ho va pagar el Leganés després d'eliminar el Madrid. Si preguntem a un aficionat si prefereix l'Europa League o assentar l'equip molts anys a primera, segur que triarà això últim. Jugar a Europa va penalitzar fa anys amb el descens equips com ara el Celta i la Real Sociedad per l'exigència de la lliga espanyola.

Entén els dubtes de Machín a l'hora de renovar?

Els entenc perfectament. Quan estàs molts anys en un lloc i cada any millorant el teu rendiment personal i col·lectiu, no és fàcil. De vegades, els discursos s'esgoten. Jo mateix ho he viscut amb en Pep en el Barça. I si l'any que ve el Girona no comença tan bé, què passarà? Hi ha la frase típica i tòpica que el futbol no té memòria. Però hem de ser capaços d'estimar igual Machín quan les coses no vagin bé. I també estic segur que si finalment es queda, ho haurà fet refusant millors ofertes.

Què li aconsellaria, a Machín?

Les coses s'han de pensar amb el cap i amb el cor, però si tens un dubte important perquè el cap diu una cosa i el cor, una altra, doncs li diria que decidís amb el cor.

El rei dels tres defenses...

Crec que té els jugadors i l'equip ideal per al seu dibuix. Tots els sistemes són molt vàlids amb els futbolistes adequats. I tant Machín com el director esportiu ja saben el perfil de jugador que han d'anar a buscar. No m'estranya que la base de l'equip d'aquest any fos el 90% de jugadors de l'any passat. Els coneixia bé i sabia què necessitava d'ells, i ells sabien què volia l'entrenador. L'ha anat evolucionant amb petits retocs. Ara mateix seria molt més còmode per al Girona que Pablo es quedés. Coneix la ciutat, els jugadors, el club... i la plantilla s'ha de tocar poquíssim. Haver-se de reinventar ara amb un nou entrenador seria complicat.

Són cinc anys superant-se. Una eternitat en una lliga com l'espanyola...

Hi ha pocs casos de tan llarga durada. Abans això era normal en la Premier, però ara la lliga anglesa s'està tornant una mica com l'espanyola. Els casos de Ferguson i Wegner s'han acabat. Aquest any hi ha hagut sis o set destitucions d'entrenador i molts altres equips el canviaran ara a l'estiu. Ja no hi ha aquella tradició i aquella mística de dotze o quinze anys enrere. Als anglesos també els ha entrat la pressa, potser perquè molts clubs tenen capital estranger i el que els amos volen són resultats.

Qui o què l'ha sorprès més del Girona?

La seva capacitat de competir. En tots els partits i gairebé sense excepció. Quan la dinàmica és bona, físicament veus un equip que són uns toros. En el tram final, quan l'objectiu prioritari ja estava lligat però es va fallar en dos partits clau per lluitar per Europa, l'aspecte anímic va acabar pesant més.

Maffeo al marge, els altres cedits del Manchester City han jugat molt poc.

Això ja són decisions de l'entrenador. Ell es qui veu els futbolistes en els entrenaments en el dia a dia i sap el que vol de cada jugador. Quan el Girona ens demana jugadors, nosaltres decidim si poden sortir cedits. Però una vegada són aquí, és el tècnic qui els veu i els valora. I crec que és molt bo que s'identifiqui que el Girona forma part del City Football Group, però que tant l'entrenador com l'equip són independents en les decisions.

Han traspassat Maffeo a l'Stuttgart. No el veien per al Manchester City?

És un futbolista jove que necessita jugar, i el City va rebre una bona oferta i va decidir acceptar-la. Ara mateix, a la plantilla del City, tenim per la dreta un dels millors laterals del món com és Kyle Walker [van pagar 56,7 milions al Tottenham] i Danilo, que ha fet un tram final de temporada espectacular i s'ha posat a l'altura dels millors,

d'aquí la seva convocatòria amb el Brasil. No ens ha estranyat que Maffeo rebés moltes ofertes, per l'edat que té i per com ha competit amb el Girona.

Aleix Garcia creu que no pot tenir un altre any com el que ha tingut en el Girona i que mereixia més minuts. Ho comparteix?

Tots els jugadors volen jugar, i més a aquesta edat. Maffeo també hauria pogut formar part de la plantilla del City, però amb 20 o 21 anys el que necessita és minuts per explotar i se li ha obert la porta perquè ha rebut una bona oferta. Entenc el que diu Aleix i entenc també que l'entrenador es pogués decantar per un altre. Jo, com a tècnic, sempre he parlat clar als jugadors i els he dit el que pensava. Però que jo parlés clar no vol dir que el futbolista es resignés.

Costarà tornar a tenir gaires cedits, veient el poc protagonisme dels del City?

No. Amb el Girona, a banda de formar part del mateix grup, hi ha especialment molt bona relació. Quique [Cárcel] i Delfí [Geli] saben que si els falta algun jugador i el City el té però no hi compta, és bo per als dos clubs que aquest futbolista pugui jugar i viure la lliga espanyola. Dit això, si després aquest futbolista ve i no juga, és una cosa que a mi ja se m'escapa.

Hi ha el cas més cridaner de tots: Douglas Luiz. Van pagar 13 milions, el van cedir i amb prou feines ha jugat 300 minuts...

De vegades és l'estil del jugador que no encaixa en un lloc o que no agrada a l'entrenador. De cares al futur, el tècnic ha de decidir si li entra o no li entra per les seves característiques. És cert que quan cedeixes jugadors que han significat una despesa econòmica i veus que no juguen, no agrada. Però si l'entrenador el vol perquè el coneix, tot és més senzill. Clemente, per exemple, va jugar un mundial amb dos centrals de pivots al mig del camp, mentre que Guardiola va posar junts en el Barça Xavi i Iniesta. Nosaltres, a Douglas l'havíem vist molt, i tècnicament és un jugador molt qualificat, però no sé si era el que demandava l'entrenador o si li quadrava. I tampoc sé com s'entrena o per què no ha jugat.

Fa temps que és segon entrenador. Enyora la màxima responsabilitat?

Tinc ànima de primer entrenador i sempre la tindré. Mai descarto tornar a entrenar, però ara estic molt a gust al costat de Pep. Hi ha molta feina a fer i un equip amb molta projecció, i vull veure evolucionar tot això. I si la meva feina de segon fos posar cons o repartir pitralls, segurament m'ho plantejaria, però Pep et dona molt de marge i et sents molt protagonista. Quan ell diu que li agrada treballar en equip, ho diu i ho fa de debò. M'he acostumat a estar no a tres metres darrere d'ell, sinó a cinc. Però ens coneixem tan bé que, moltes vegades, amb la mirada en fem prou per dir-nos les coses.

Amb el Girona a primera i consolidat, no és un llamí per a vostè, tard o d'hora?

El Girona i molts altres equips. El Girona té la part positiva que estàs a casa i, de retruc, la negativa d'una pressió extra pel fet de ser precisament de casa. No descarto que tornar a entrenar si Pep decideix deixar-ho un dia.

De moment, Guardiola fins al 2021, i s'entén que vostè també. En el Barça, ell renovava any a any...

Se sent molt a gust i estimat en el City. La clau va ser l'any passat. Vam fer partits molt bons, però al final no vam guanyar res. Ni la copa, per una mala decisió arbitral. Però era agradable veure la cara dels que manaven i com

et donaven suport en un any sense títols. Al final, quan tens tanta pressió, gestos així són els que et fan sentir a gust en un lloc i que et fan signar contractes de més llarga durada.

Un gran curs en la Premier. Amb autoritat. Sense discussió. Què és el que més valora del títol? L'avantatge sobre el segon o com s'hi ha arribat?

Hem trencat vuit rècords en un sol any. El de gols, el de diferència de punts, el de victòries... Però el més satisfactori és com ho hem fet. Semblava que en la Premier es jugava amb tretze o catorze jugadors i una pilota de rugbi. I al final, això és futbol. Amb una interpretació diferent del futbol d'aquí per part dels àrbitres, que també s'ha de tenir en compte. Perquè el que a la lliga espanyola és falta, a l'anglesa, no. Hi ha més contacte. Pep no ha vingut a Anglaterra a alliçonar ningú, però ell no pot jugar de qualsevol manera. Guanyar per guanyar no el satisfà. Ell vol guanyar tenint la pilota i sent protagonista. I ha demostrat que, amb bons futbolistes, el seu sistema es pot aplicar arreu del món.

Els queda l'espina de la Champions. Van perdre contra el campió o el subcampió?

És curiós, però la gran majoria de vegades que Pep ha perdut contra un equip, aquest al final ha acabat quedant campió. A la Champions hi has d'arribar molt bé i el fil entre passar eliminatòries o quedar eliminat és molt prim. O ets molt superior i evites la casuística de la sort i tant se val que hi hagi errors humans, o t'has de refiar que tots els petits detalls et surtin de cara. A nosaltres, a Liverpool, ens fan un gol en fora de joc, ens n'anul·len un a Sané i hi ha una acció a la seva àrea que amb el VAR hauria estat penal. I a la tornada, ens invaliden injustament el 2-0 que ens ficava a dins de l'eliminatòria. Però el Juventus i el Bayern també han estat víctimes de males decisions arbitrals.

El Madrid i el Liverpool són els que han sobreviscut a tot.

Sí. Un d'ells guanyarà la final, però el que la perdi es quedarà absolutament en blanc; i de poder tocar la glòria, no haurà guanyat res. Però han competit molt bé en una competició curta.

Per al City és l'assignatura pendent per a l'any que ve, la Champions?

Si em fas triar entre la Premier i la Champions, ja sé que fa més gracia la Champions per tota la repercussió que té, però ja et dic que té molt més mèrit la Premier. I això s'ha d'extrapolar a la primera espanyola. Per això no entenia de cap manera que en el Barça es preguntessin si s'havia de celebrar el doblet. Com no s'havia de celebrar una lliga en què has deixat l'actual finalista de la Champions i l'actual guanyador de l'Europa League a no sé quants punts? Ens hem tornat beneits? Fa 30 anys sortíem al carrer celebrant una trista copa!

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 24-05-2018 Pàgina 4

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1399412-si-machin-te-dubtes-que-decideixi-amb-el-cor.html